

ת"פ 18725/12/16 - רשות שמורות הטבע - תביעות נגד יוסי עמרן

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 18725-12-16 רשות שמורות הטבע - תביעות נ' עמרן
בפני כבוד השופטת ענת חולתא

בעניין: רשות שמורות הטבע - תביעות

המאשימה

נגד

יוסי עמרן

הנאשם

הכרעת דין

1. החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעובדות המיוחסות לו בסעיף 3 לכתב האישום, ואולם כפי שיוסבר להלן, אין בכך כדי להביא לזיכוי באיזה מבין העבירות המיוחסות לו.

כתב האישום:

2. נגד הנאשם הוגש ביום 9.12.16 כתב אישום המייחס לו את העבירות הבאות:

פגיעה בשמורת טבע, לפי סעיפים 30(ד) ו-57(ב) לחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה, תשנ"ח-1998 (להלן - **החוק**) ולפי תקנה 2 לתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנהגות), תשל"ט-1979 (להלן - **התקנות**) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**).

הכנסת חומר זר, לפי תקנה 4(ב) לתקנות וסעיף 57(ב) לחוק, בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין.

איסור הוצאת בעלי חיים, לפי תקנה 6 לתקנות וסעיף 57(ב) לחוק, בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין.

אי ציות להוראות הרשות, לפי תקנה 15 לתקנות וסעיף 57(ב) לחוק, בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין.

3. על פי כתב האישום, ביום 19.4.16, עסק הנאשם בדיג באמצעות רשת דיג, בשמורת הטבע "ים אבטח" (להלן - עמוד 1

השמורה). הנאשם ביצע את הדיג יחד עם אחרים - ברק מימון (להלן - **ברק**) וד"ש (להלן - **ד"ש**), כששלושתם מגיעים מכיוון מערב, לתוך שטח השמורה בסירת דיג מ.ר. 72356.

השלושה התקרבו לחוף למרחק של כעשרים מטרים, והחלו בפריסת רשת הקפה, כשהם דופקים על דופן הסירה במטרה להבריא את הדגים לכיוון הרשת.

משהבחינו השלושה שפקחי הרשות קיללו: "בן זונה, אני אזיין אתכם ואסגור איתכם חשבון", תוך שהם אוספים את הרשם ובה דגים.

לאחר מכן עזבו השלושה עם הסירה את המקום לכיוון מערב, ואז הסתובבו וחזרו אל השמורה והחלו לפרוס את הרשת בפעם השנייה, הפעם במרחק 135 מקו החוף בתוך השמורה.

ברשת הדיג שעל הסירה נתפסו שמונה דגים מסוג "כחלון ים התיכון"; 12 דגים מסוג "סיכן משויש"; שלושה דגים מסוג "שישן משורטט" ודג "סרגוס" אחד.

המשקל הכולל של הדגים הגיע ל 2.5 ק"ג.

הנאשם ביצע את המעשים בניגוד לשילוט בשמורה האוסר לדוג בתחומה, בניגוד להוראות החוק וללא היתר למעשיו.

תמצית ניהול ההליך

4. ביום 25.1.17 מונה לנאשם סניגור ציבורי, לבקשתו והמשך הדיון נדחה ליום 7.6.17.

5. ביום 7.6.17 עתרה ב"כ הנאשם דאז לדחייה על מנת להשלים העיון בחומר החקירה ובחינת מצבו המשפטי של הנאשם.

6. ביום 15.11.17 הודיע ב"כ המאשימה, כי כתב האישום בעניינו של ד"ש נמחק, לאחר שהתברר שהיה קטין ביום ביצוע העבירה וחלפה שנה ממועד ביצוע העבירה. לבקשת המאשימה נדחה המשך הדיון ליום 22.2.18. בהמשך נדחה הדיון ליום 22.3.18, לבקשת ב"כ הנאשם.

7. ביום 22.3.18 כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, כדלקמן:

לנאשם רישיון דיג משנת 1980 והוא שהה במועד הרלוונטי עם דוד ועם ברק.

הנאשם כופר בכך שהיה בשטח השמורה. לחלופין, טוען שלא היה מודע לכך שהוא בשטח השמורה וקיימת טעות במצב דברים.

הנאשם לא התכוון לשהות בשמורה או לדוג בה. הסירה הגיעה מעומק הים מהמרינה, אין במקום סימון בים לשטח השמורה ומהים לא ניתן לראות סימון או שילוט על החוף. מבחינתו היה במקום מותר. הסירה איננה של הנאשם וגם הרשת לא שלו.

הנאשם מכחיש שקילל את הפקחים. לא זיהה שמדובר בפקחים וסבר שמדובר בפעילים שמצלמים אותו למעלים

לפייסבוק, מדובר היה בתקופה של הפגנות בנושא דיג.

הנאשם מכחיש שנכנסו לשטח השמורה בפעם השניה.

הנאשם מאשר שהיו דגים ברשת, אך לא ספר אותם.

הנאשם מכחיש קיומו של שילוט, ומעומק הים לא ניתן להבחין בשילוט.

כן הועלתה טענה מקדמית של הגנה מן הצדק, בהיעדר אכיפה כלפי האנשים האחרים שהיו על הסירה. העובדה שכתב האישום נגד הקטין נמחק, ולא הוגש בשנית בשל התיישנות ומחמת גילו אינה נסיבה רלוונטית לאכיפה הבררנית. חלקו של נאשם זה זהה לחלקו של הקטין.

המשך הדיון נדחה ליום 8.11.18 לשמיעת ראיות. בהמשך, נדחה מועד הדיון ליום 11.11.18, לבקשת ב"כ הנאשם.

8. ביום 11.11.18 נותב המשך הטיפול בתיק בפניי, ונקבע מחדש מועד ההוכחות ליום 8.4.19.

9. ביום 8.4.19 נשמעו העדים הבאים:

שוטר המשטרה הימית, מר גבריאל **עמר**

פקח הרשות, מר אלכס **גלעדי**

עובד הרשות מר שמיר **יתיר**

כן הוגשו המוצגים הבאים:

ת/1 דו"ח פעולה

ת/2, ת/2א אמרת נאשם מיום 19.4.16 בכתב יד, ובהקלדה

ת/3 - מזכר קבלת תפוס (רשת)

ת/4, ת/5, ת/6 - תמונות שצילם העד גלעדי

ת/7 - תמונות שצילם העד יתיר

נ/1 דו"ח פעולה

2/נ תמונה

3/נ מפות

5/נ דו"ח פעולה של העד יתיר

בתום דיון זה, הוצא, לבקשת ב"כ המאשימה, צו הבאה לעדים ברק ודוד. כמו כן נעתר ב"כ המאשימה להעביר לעיון ב"כ הנאשם את פסק הדין בעניינו של ברק, שהסתיים בינתיים. כן נקבע, כי ב"כ הנאשם תודיע בתוך 30 יום האם היא עותרת לזימון ע"ת 7, עורכת התע"צ.

המשך הדיון נדחה ליום 1.7.19 לסיום שמיעת ההוכחות וסיכומים בעל פה.

בהמשך נדחה המשך הדיון ליום 7.10.19, לבקשת ב"כ הנאשם ובהסכמת המאשימה, וחודשו צווי ההבאה לשני העדים.

10. ביום 7.10.19 התייצב לדיון ב"כ הנוכחי של הנאשם.

במועד זה נשמעה עדותו של **מר ברק מיימון**.

כן הוגש בהסכמה התע"צ **7/ת** והתייגרה שמיעת ע"ת 7.

בשל אי התייצבות דוד ד"ש לדיון ולבקשת המאשימה, חודש צו ההבאה בעניינו.

המשך הדיון נדחה ליום 6.11.19 לסיום שמיעת ההוכחות וסיכומי הצדדים.

11. ביום 6.11.19 נשמעה עדותו של **מר דוד ד"ש** ובכך הסתיימה פרשת התביעה.

כן העיד הנאשם.

ב"כ הצדדים ביקשו להגיש סיכומיהם בכתב.

טענות הצדדים בסיכומים

12. **המאשימה** עותרת להרשיע את הנאשם במיוחס לו.

נטען, כי הוכח שהנאשם והאחרים נכנסו לשטח שמורת הטבע עם סירה ורשתות, שהם "חומר זר" כהגדרת החוק.

כן הוכח כי הנאשם והאחרים דגו בתחום השמורה, דבר המהווה "פגיעה" בשמורה כהגדרת החוק.

כן הוכח, כי הנאשם והאחרים התעלמו מקריאות הפקחים שהיו על החוף וכן התעלמו מעמודי סימון גבולות השמורה (להלן - "עמודי טרנזיט") ומשלט המגילה המוצב במקום ובכך לא צייתו להוראות כהגדרת החוק.

13. המאשימה עותרת להרשיע את הנאשם על סמך עדויות הפקחים והאמור בתע"צ ולדחות את עדות הנאשם לפיה לא ידע כי הוא מצוי בשטח השמורה. כן עתרה לדחות את עדות הנאשם, שהצטרף ל"טיול" בלבד ולא עסק בדיג, כעדות בלתי מהימנה, לאור התמונות המתעדות את הנאשם מבצע פעולות לצורך הדיג, העדויות לפיהן נוכחות הנאשם על הסירה היתה חיונית בהיותו בעל רישיון השיט היחיד, וכן העולה מעדות הנאשם עצמו. עוד נטען בהקשר זה, כי הנאשם הוא יורד ים ודייג ותיק ומנוסה ואין לקבל טענתו שלא ידע היכן הוא נמצא ומדוע.

14. המאשימה פירטה, כי מיקום הסירה והנאשם בתוכה, בתוך תחומי השמורה, הוכח באמצעות התע"צ לה צורפה ההכרזה על מעמד השמורה **ת/8**. כן הוכח הדבר באמצעות עדויות השוטר עמר ועדויות הפקחים גלעדי ויתיר.

נטען, כי כעולה מעדות השוטר עמר, גבולות השמורה מסומנים באמצעות "עמודי טרנזיט" הנצפים מן הים ויורדי ים יכולים לראות אותם ולדעת היכן הם נמצאים. בנוסף, יורדי ים אמורים להכיר את תחומי השיט המותרים והאסורים.

הדברים עולים גם מעדויות הפקחים גלעדי ויתיר, שגם הסבירו את שיטת המדידה וכיצד ביצעו אותה.

15. עולה מעדויות ברק ודוד, וכן מעדות הנאשם עצמו, כי ידעו שיש באיזור שמורת טבע. עוד עלה מעדויות אלה, כי רק לנאשם מבין השלושה היה רישיון שיט, ועל כן הוא המוסמך היחיד מבין השלושה. משכך, אין לתת משקל לטענת העד ברק שסבר שהוא נמצא בתחום המותר לדיג.

16. כתמיכה לעדויות הפקחים, גם העד דוד לא שלל את הקללות, וכן אישר שהגיעו אל המקום פעמיים ועוד אישר, כי בפעם השנייה מספר הרישוי של הסירה היה מכוסה. בנוסף, דוד העיד על כך, שהנאשם צורף לסירה באותו היום כיוון שהיה בעל רישיון שיט. בנוסף, דוד אישר, שבאותו היום תפסו דגים במקום. דוד העיד על עצמו, כי היה צעיר ובלתי מנוסה באותה עת. לדבריו, הנאשם וברק היו בעלי הידע בדיג בהקפה והוא התלמד.

17. נטען, כי הוכח במקרה זה לכל הפחות, שהנאשם עצם את עיניו לגבי מקום הימצאו ומקום ביצוע הדיג האסור: הנאשם ידע שבאזור יש שמורת טבע, הוכח שקיימים עמודי טרנזיט במקום, מדובר ביורד ים ותיק, קיימת חובה מקצועית על יורדי הים.

מכל מקום, הדבר הוא למעלה מהצורך, שכן קיימת חזקת ידיעת הדין, מרגע ששטח השמורה פורסם ברשומות. הנאשם לא הפריך את החזקה. משכך, דין טענת הנאשם בדבר טעות במצב הדברים להידחות משפטית ועובדתית. ב"כ המאשימה הפנה לאסמכתאות התומכות בעמדה זו.

18. במקרה זה הוכח שבוצע דיג בפועל, נתפסה דגה ותועדה. אך גם לו נמצא הנאשם במקום ואך ביצע פעולות מתוך כוונת ציד (בה הודה למעשה), ולא צד בפועל, די בכך כדי לקיים את הנחוץ בעבירה. ב"כ המאשימה הפנה לאסמכתאות התומכות בעמדה זו.

19. נטען, כי יש לדחות את טענת ההגנה מן הצדק. במקרה זה לא נפל פגם בהתנהלות הרשות ולא בוצעה אכיפה בררנית. המאשימה הביאה לדין את כל המעורבים, אך בשל פגם מהותי - קטינותו של דוד, והעובדה שדוד וברק הועמדו לדין יחד, בניגוד לדין, כתב האישום בוטל. בחלוף הזמן, ונוכח תקופת ההתיישנות המקוצרת בעניינם של קטינים, ולאחר שהמאשימה שקלה גם את חלקו היחסי באירוע, ונתנה משקל לקושי שבהכשרה בדיעבד את העובדה שלא נחקר על ידי חוקר נוער מוסמך, הוחלט להשלים עם מחיקת כתב האישום. על כן, אין מדובר במקרים

דומים שפעלו בהם בדרכים שונות.

20. **ב"כ הנאשם** בסיכומיו עותר לזכות את הנאשם מהמיוחס לו.

21. נטען, כי, המאשימה לא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם שהה בשמורת טבע. כן נטען, לחלופין, כי עומדת לנאשם הגנה מן הצדק.

22. בנוסף לשתי טענות אלה, בהן מתמקדים הסיכומים, הועלו גם טענות הנוגעות לתפקידו ולמעשיו של הנאשם על הסירה - הן במישור העובדתי והן במישור הנפשי וכן הועלו טענות לגבי מודעות הנאשם ביחס למקום הימצאו.

23. נטען, כי מעדות השוטר עמר לא ניתן להסיק מסקנה חד משמעית לגבי מקום המצאה של הסירה, בתחומי השמורה. ספק עולה גם מעדות הפקח גלעדי, שלא ברור המיקום ממנו מדד את נקודת הציון ומעדות הפקח יתיר, שהעיד לגבי מרחק הסירה מתוך הערכה בלבד.

עדות הנאשם לגבי עומק הדיג - 7-8 מטרים, נתמכה גם בעדות ברק והיא נטענה גם בעת חקירתו המקורית. הנאשם העיד, כי שיט קרוב לקו החוף שם המים אינם עמוקים מספיק, עלול לגרום נזק לסירה. לכן, על פי עדות זו היו לפחות 100 מטרים מקו החוף. גם לשאלת בית המשפט הנאשם השיב, שניתן לפרוס את הרשת רק ממרחק של כ-100 מטרים מהחוף, בעומק של 2.5 מטר. הטענה לא נסתרה והדבר מטיל ספק בעדות הפקח יתיר, שהסירה היתה במרחק 20 מטר מהחוף.

אין בפני בית המשפט ראיה ברורה היכן היה הנאשם בזמן ביצוע הדיג.

אין אינדיקציה מעבר לדברים שכתב העד עמר שיכולה לחזק את עדותו לגבי מיקום הנאשם באותה נקודת ציון שכתב, וכן את הטענה שמה שכתב זו הנקודה שהופקה מהמפה האלקטרונית. מדובר בפלט מחשב שהוא רשומה מוסדית ושהמאשימה לא עמדה בנטל הקבוע בחוק להוכחת תנאי קבילותה. מדובר בתנאי להגשת הראיה לאמיתות התוכן אלא אם לא מועלית טענה כנגדה.

אף אין בתיק מסמך המלמד על תקינות המכשיר ממנו הופקה המפתה האלקטרונית.

בנסיבות אלה אין להסתמך על אמרת השוטר בלבד לגבי הרישום שערך, מבלי שהוצגו ראיות תומכות. ואין להסתמך על העדות בהיעדר ראיות לגבי אופן הפקת המידע של נקודות הציון

בחינת התנאים הקבועים בחוק ושנקבעו בפסיקה מלמדת, כי התנאים לא התקיימו. בין היתר, העידו העדים השונים, כי הגיעו לתוצאות שונות לגבי נקודת הציון בה היתה הסירה, וזאת כתוצאה ממיקום שונה שבו הם עצמם עמדו. בחינת עדויות הפקחים מלמדת, כי המדידה שלהם משמעה שהנאשם היה ברצועת החוף, ואין מחלוקת שאין כך הדבר.

24. נטען, כי דוד וברק העידו שנוכחותו של הנאשם היה נחוצה באותו היום, אך ורק מאחר שיש לו רישיון שיט, ואם לא היה הוא היו מוצאים מישהו אחר.

טענת הנאשם שסבר שגם לברק יש רישיון משיט לא נסתרה, מתוך היכרותו עמו כדייג פעיל ודומיננטי. מלכתחילה הנאשם טען, שברק הוא שהיה ה"סקיפר" והחזיק במנוע בזמן שדוד זרק את הרשתות. הדברים מתיישבים גם התמונה ת/5.

25. סגירת התיק בעניינו של דוד מקימה לנאשם טענה של אכיפה בררנית בגינה הוא זכאי להגנה מן הצדק. לעניין זה יש לבחון את מבחן התוצאה ואת תחושת אי הנוחות שקמה לאור העמדת הנאשם לדין בעוד התיק נגד דוד נסגר. הטענה, כי חלקו של דוד היה קטן יותר דינה להידחות לאור הראיות. דוד וברק הם שפנו אל הנאשם שיצטרף אליהם לסירה. דוד הוא שעמד בעמדה שבה שלט ברשתות וחלקו אינו פחות.

דין והכרעה

הימצאות סירת הדיג בתחומי השמורה הימית - היסוד העובדתי

26. אין מחלוקת בין הצדדים, כי הנאשם היה על סירת הדיג ביום האירוע. גם אין עוד מחלוקת, כי מטרת הגעת הסירה אל המקום הוא ביצוע דיג בשיטת "הקפה" וכי אכן בוצע דיג באותו היום (לענין מעורבותו וחלקו של הנאשם בפעולת הדיג ראו להלן).

27. למעשה, כתב האישום מתאר שתי נקודות זמן שונות שבהן נכנסה הסירה לתחומי השמורה הימית:

בשלב הראשון, שבו על פי כתב האישום דגו במרחק של כעשרים מטרים מהחוף נטען גם למפגש עם הפקחים שמיר וגלעדי במהלכו קיללו את הפקחים ואיימו עליהם ולא נענו להוראותיהם (להלן - **הפעם הראשונה**).

לאחר מפגש זה, הסירה עזבה את המקום ובהמשך, נכנסה שוב לשטח השמורה, בוצע דיג כשהסירה נמצאת במרחק של כ-135 מטרים מהחוף, ואז עוכבה לחוף על ידי סירת השיטור הימי (להלן - **הפעם השנייה**).

28. יובהר, כי לשמורה הימית גבול צפוני, דרומי ומערבי (בתוך הים). אין מחלוקת בין הצדדים, והדבר עולה גם מת/8 כי גבול השמורה הימית הוא בעומק 300 מטר מקו החוף.

29. בכל הנוגע להימצאות הסירה בתוך תחומי השמורה הימית מכיוון מערב, במרחק קטן מ-300 מטרים מקו החוף, ניתן למעשה לקבוע ממצא פוזיטיבי על יסוד עדות הנאשם עצמו. הנאשם אמנם ניסה להתחמק ממתן תשובה ישירה לשאלה בעניין זה וכאשר נשאל לגבי המרחק מהחוף, השיב, ככלל, לגבי **עומק** הים. אך למעשה, עיון בעדות הנאשם בבית המשפט (בשונה מהטענה בחקירתו/ת2א) מלמד, כי לא עמד עוד על טענה זו ולמעשה אישר, שהיו במרחק קטן מ-300 מטר והעריך, כי מדובר במרחק של כמאה מטרים (ראו עמודים 48 משורה 5; עמוד 49 שורה 29; עמוד 51 "גם ב-100 מטר עברנו עבירה").

30. לאור זאת, גם אם נניח בשלב זה לזכות הנאשם את האמור בעדותו, שלא ייתכן שביצעו דיג במרחק 20 מטרים

מהחוף **בפעם הראשונה**, כאמור בכתב האישום, שכן הדבר היה מסכן את שלמות הסירה (עמוד 48) אין בכך להועיל לנאשם, שכן גם לשיטתו, לא היו בשלב הזה במרחק העולה על 300 מטרים.

31. ודוק: הנאשם עצמו איננו מכחיש את המפגש עם הפקחים המתואר בכתב האישום ואת חילופי הדברים ביניהם. אלא שלטענת הנאשם לא היו במרחק המאפשר את זיהויים (עמוד 51: "ביני לבין אלכס הפקח היה כבוד... אם הייתי 20 מטר הייתי מזהה את אלכס, לא היו גידופים ולא דיבורים כי אני מכבד אותו").

בעניין זה העידו גם שני שותפיו של הנאשם לשהות על הסירה ואישרו את חילופי הדברים (אך טענו שלא זיהו שמדובר בפקחים): ראו בעדות ברק **מיימון** בעמוד 35 "צילמו אותנו"; בעמוד 36 שורה 23 "שמעתי מישהו צועק מהחוף". כן ראו בעדות דוד **ד"ש** עמוד 43 משורה 1, שמאשר שהיו קרוב לחוף וראו את האנשים, "[חשבנו שאלה] אנשים שמעלים פוסטים לפייסבוק... "אולי קיללנו אותם... קיללנו, לא יודע בדיוק מה אמרנו".

בעניין זה גם הפקח **גלעדי** העיד: "...הלכנו על החוף וזיהינו כלי שיט בתוך השמורה, יקיר [צ"ל יתיר, ע.ח.] התחיל לצלם בטלפון, תוך כדי זה היתה התלהמות, הדייגים ראו שאנחנו מצלמים אותם, התקרבו לחוף עם הסירה... עסקו בדיג הקפה, התחלנו לצלם" (עמוד 19, משורה 3); "...אחרי שראו שאנחנו מצלמים התקרבו לחוף עם הסירה והחלו לקלל ואחרי זה התרחקו מהמקום..." (עמוד 19, משורה 9) וכן ראו בעמוד 27 לעדות הפקח שמיר יתיר.

32. מכאן, שניתן לקבוע על סמך עדויות **כל העדים ולרבות עדות הנאשם**, שהסירה היתה במרחק קרוב מספיק שאפשר לנאשם ולשותפיו על הסירה להבחין באנשים העומדים על החוף, להבחין שהאנשים **מצלמים אותם** ולהחליף עימם צעקות וגידופים.

אין צורך במומחיות על מנת לקבוע, על סמך ניסיון החיים והשכל הישר, כי מפגש שכזה לא יכול להיות שהתרחש בעומק 300 מטרים מהחוף.

33. ויובהר, בכל הנוגע למיקום הסירה **בפעם הראשונה** העד **שמיר** העיד על מרחק הסירה מהחוף על סמך הערכה ולא בוצעה מדידה מדויקת:

"בשעה שבע וחמישים בערך זיהיתי סירה בצבע כחול ששטה מכיוון מערב לכיוון שמורת הטבע המוכרזת ים אבטח, הסירה נכנסה לתוך השמורה המוכרזת, על הסירה זיהיתי שלושה דייגים ובתוך השמורה מבצעים דיג בשיטת הקפה... ראיתי שבקרבת החוף הערכתי במרחק 20 מטר מהחוף, לפי ארכי הסירה, זורקים רשת לתוך המים ומתחילים להקיף, עושים זאת כך שזורקים ג'ריקן שמקבע את הרשת במקום אחד ומקיפים את להקת הדגים שמזהים, תוך כדי הקפה התחילו להכות על הסירה כדי להבריא דגים לכיוון הרשת, כשהבנתי מה קורה התחלתי לצלם את האירוע והתחלתי אז לשמוע מהדייגים איומים כלפי אלכס וכלפיי, את אלכס זיהו באופן ודאי, ואותי פחות... צעקו לנו בן זונה אזיין אתכם, אסגור אתכם חשבון..." (עמוד 27, משורה 10); "את אלכס זיהו... כתוצאה מכך כיסו את מספר הסירה שלא נראה את הסירה, באותו שלב החלו להרים רשת מהמים לתוך הסירה וראיתי על הרשת דגה שנתפסה באופן וודאי, העלו דגה עם רשת לסירה. בשלב מאוחר יותר שניים מהחשודים הורידו חולצות וכיסו פנים שלא נוכל לזהות והתקרבו לעברנו ולאחר מכן הפליגו מערבה ויצאו מהשמורה." (עמוד 27 שורה 24).

בהקשר זה יש להפנות גם לתמונות שצילם העד ממכשיר הטלפון שלו **7/ת**, בהן נראית בבירור פעילות עם הרשת (בפרט בשלוש התמונות התחתונות).

34. בכל הנוגע להימצאות הסירה בתחומי השמורה **מצפון לדרום**, כאמור, הנאשם אינו חולק על כך שהספינה היתה מול מקום עמידת הפקחים שצילמו אותם, כפי שנראה גם בצילומים **ת/7**, אלא שהוא טוען שלא זיהה אותם כפקחים.

35. בעניין זה העידו שני הפקחים, כי צעדו על החוף, מחוץ לרכב הרשות שנותר מאחור, בתחומי השמורה החופית. השניים הבחינו בסירה, בתוך הים כשהיא נמצאת מולם, כלומר בשטח השמורה ימית הצמוד לשמורה החופית (וכפי שניתן לראות היטב גם במפה **ת/8**).

36. כאמור, הנאשם למעשה לא חלק על כך מבחינה **עובדתית**, אלא העלה טענות בנוגע ליסוד הנפשי (שיידונו להלן). בעניין זה ראו גם בעדותו של ברק **מיימון** "עשינו את פעולת הדיג הזאת ושמורת הטבע היתה על החוף", כלומר, אישר שהסירה היתה בתוך המים מול שמורת הטבע החופית.

37. **מכאן שלא נותר ספק סביר לגבי מיקום הסירה בתוך תחומי השמורה הימית בפעם הראשונה.**

38. בכל הנוגע למיקום הסירה **בפעם השנייה** אין מדובר בהערכה בלבד, אלא קיימות גם עדויות בנוגע למדידות שבוצעו על ידי הפקחים וכן על ידי שוטר השיטור הימי, גבריאל **עמר**.

39. ראשית יצוין, כי בכל הנוגע **לעומק** הסירה מקו החוף (גבול השמורה המערבי), עדות הנאשם שהובאה לעיל רלוונטית באותה המידה גם לפעם השניה, שכן הנאשם למעשה לא הבחין בעדותו בין שתי הפעמים, כך שלמעשה אין מחלוקת אמיתית בין עדות הנאשם ובין המיוחס לנאשם בכתב האישום, על סמך מדידת העד **שמיר** כי הסירה היתה בעומק של כ-135 מטרים, מיקום שהוא ללא ספק בתחומי השמורה הימית.

40. כמו כן ראו בעדות **ד"ש**, עמוד 43 שורה 22: "עשינו החלפה והרשת ירדה **לכיוון החוף** עם הזרם, ראו אותנו אלה מהשמורה, בהתחלה חשבנו שזה סתם אנשים, אחר כך התברר שזה אנשים מהשמורה, הם הזעיקו משטרה ולקחו אותנו לחקירה".

41. לעניין מדידת העומק העד **שמיר** העיד: "בשעה 0900 ראיתי את הסירה נכנסת שוב לשמורה, בשלב זה הגענו מצוידים עם מד טווח לייזר כדי למדוד מרחק הסירה מהחוף, נכנסו לשמורה ומדדנו את המרחק של הסירה מהחוף. במרחק 135 מטר מהחוף. אציין שהשמורה מוכרזת היא 300 מטר מקו המים והים. מהסירה שמדדנו את מרחק הרשת שיצאה מערבה ועשתה עיקול, היא היתה 150 מטר מהחוף" (עמוד 28 שורה 2).

כן ראו בדו"ח הפעולה של העד **שמיר נ/5** שבו נרשמה נקודת הציון בה עמד בעת ביצוע המדינה על קו החוף. העד הדגיש בעדותו: "הנ"צ שהוצאתי הוא של המקום שעליו עמדתי על החוף בזמן שאני הייתי בתוך השמורה ועל פי זה הערכתי את מיקום הסירה ויכולתי בדיוק לומר שהם בתוך השמורה. גם אם הנ"צ שלי לא מדויק זה לא משפיע על מיקום הסירה" (עמוד 30 משורה 17).

ראו לעניין זה גם בדו"ח הפעולה **נ/5** משורה 14: "בשלב מסוים הסירה התחילה לחזור חזרה לכיוון השמורה. בערך בשעה 09:00 זיהיתי את הסירה והדייגים נכנסים שוב לשמורה ומבצעים שוב פעולת דייג בהקפה. אלכס ואני הגענו לנקודה שוב ותעדנו את הנעשה בצילום. בערך בשעה 09:30 הגיעה סירת השיטור הימי אל הדייגים. הגעתי אל קו המים ומדדתי בעזרת מד טווח לייזר את מרחק הסירה מקו החוף כאשר אני עומד ממש על קו המים...".

42. בכל הנוגע למיקום הסירה בתחומי השמורה **צפון-דרום**, מלבד עדות העד **שמיר** לעיל לגבי מקום הימצאו על קו המים בתוך השמורה, כאשר הסירה נמצאת ממש מולו, העיד גם העד **גלעדי**: "...זיהיתי סירה בשמורה מבצעת דיג, הפעם היה לי אמצעים שלי, מצלמה ומכשיר קשר, הייתי מהחוף ולא בים, פניתי לשיטור הימי שיעכבו את הסירה...אחרי שהשיטור הגיעו, עיכבו את הסירה ופגשתי אותם במרינה ותפסתי את הרשת..." (עמוד 19 משורה 10). העד העיד, כי בשלב זה צילם את הסירה, כשהוא עומד על החוף בתוך שטח השמורה עם הפנים לכיוון הים ומצלם את השמורה הימית (**ת/5**, עמוד 18, שורה 2). העד תיאר בעדותו את הנראה היטב בתמונות: בתמונות 1-3 נראית הסירה לאחר פריסת הרשת בתוך המים. שולי הרשת נראים בבירור בצילומים מסביב לסירה ונראה בבירור שהרשת איננה על גבי הסירה (תמונות אלה צולמו בשעה 09:22-09:23). בתמונות 5-8 נראית פעולת משיכת הרשת לתוך הסירה וכן נראית סירת השיטור במקום בתמונה 5 (תמונות אלה צולמו בשעה 09:32-09:36).

העד העיד, כי ציין על גבי המפה (ראו **נ/3** וכן המפה המצורפת **ל/8**) את הנקודה בה עמד על החוף, כאשר הסירה היתה מולו (עמוד 19, שורה 25; עמוד 23, שורה 14).

בנוסף העד הבהיר, כי הסירה היתה "דרומית לטרנזיטים" (עמוד 23 שורה 25) "בחלק הצפוני [של השמורה, ע.ח.], באיזור חוות צבי הים. הם היו באזור של הרכס"; "מהניסיון שלי הם היו באזור חוות צבי הים בתוך הים, מערבית לחווה, זה פחות או יותר המקום שסימנתי על המפה", והדגים את המיקום על גבי המפה שסומנה **נ/3** (עמוד 24).

43. כלומר, העד העיד על מיקום הסירה בתוך השמורה הן מתוך ניסיונו והיכרותו עם השטח, תוך שהוא מציין נקודות ציון בשטח לפיהם יודע להעריך את מקום הימצאו ואת מקום הימצאות הסירה ובנוסף, העד מעיד על מדידה שביצע בנוגע לנקודת הציון בה שהה, כאשר הסירה נמצאת **מולו** בתוך שטח השמורה הימי.

44. גם כאן יצוין, כי הנאשם למעשה לא חלק בעדותו על תיאור זה ולא הציע במסגרת החקירה הנגדית לעד או במסגרת עדותו שלו, כי היה במיקום אחר מזה שעליו העיד העד. הנאשם מיקד את טענותיו בעניין מודעותו למיקום (על כך להלן).

45. בנוסף למדידות שביצעו הפקחים מהחוף, העיד בבית המשפט השוטר גבריאל **עמר** אשר חבר לסירת הדיג בתוך הים: "יצאתי עם השוטר סימני בסירה משטרתית וראינו שלושה דייגים, כאשר הגענו לאזור ניצנים הבחנו בסירה קרוב לחוף, אשר עליה שלושה דייגים, הזדהינו כשוטרים, רשמנו פרטים, הסברנו להם שהם מצויים בשטח שמורת טבע ושאלכס מרט"ג צילם אותם ושהם מעוכבים, שירימו רשתות, הרימו אותם ובאו איתנו למרינה ושם רשמנו דוחות" (עמוד 9 משורה 23). העד מסר, כי נקודת הציון המצוינת בדו"ח הפעולה שלו היא המיקום בתוך המים שבו חברו אל הסירה והיא נלקחה מהמפה האלקטרונית שנמצאת על גבי הסירה ומשדרת באופן רציף את מיקום הסירה באמצעות נתוני ג'י.פי.אס. העד העיד, שהעתיק את נקודת הציון בזמן אמת על גבי פתק או למכשיר הטלפון שלו, וכשהגיע לשרד הקליד את המספרים לתוך הדו"ח שלו (עמוד 12).

46. כאמור, ב"כ הנאשם העלה שתי טענות שלדעתו אינן מאפשרות לקבוע ממצא ברור בנוגע למיקום הסירה בשלב זה. טענה אחת נוגעת לאמינות נקודת הציון המצוינת בדו"ח הפעולה של העד, בהיותה "רשומה מוסדית" שמהימנותה לא הוכחה, והשנייה נוגעת לשוני בין נקודות הציון בדו"ח של השוטר עמר ובדו"ח של הפקח גלעדי.

47. בחנתי את הטענות ולא מצאתי כי יש בהן לעורר ספק בנוגע למיקום הנאשם בתוך תחום השמורה הימית:

סתירה בין מדידות הפקחים למדידת השוטר הימי:

48. בכל הנוגע להבדל הנטען בין נקודות הציון של שני העדים יובהר, ראשית, כי נקודות הציון אותן רשמו העדים **גלעדי** ו**שמיר** מציינת את מיקומם של **העדים** ולא את מיקום הסירה. נקודת הציון שציין **גלעדי** מתייחסת למיקומו בעת צילום התמונות ונקודת הציון שציין **שמיר** מתייחסת למיקומו בעת ביצוע המדידה במד טווח לייזר. לעומת זאת, נקודת הציון בדו"ח הפעולה של השוטר **עמר** מציינת את **מיקומו בסירת השיטור בתוך הים** בעת שחברו לסירת הדיג.

מכאן, שאין כל מקום לצפות כי הנקודות יהיו זהות, שכן הן לא מתיימרות לתאר את אותו המקום.

49. שנית, וזה העיקר: שני העדים הסבירו בעדותם כי מדובר בנקודות ציון על פי **שיטות מדידה שונות**. העד **עמר** הסביר: "הנצ. בים וביבשה הם שונים. בים זה לפי כדור הארץ וביבשה זה שונה לחלוטין, מה שאמרת [נצ. מתוך דו"ח הפעולה של הפקח גלעדי, ע.ח.]. זה נצ. יבשתי, אם אציין זאת אמצא את עצמי באנגליה ולא בישראל, זה שונה לחלוטין, לא יודע איפה זה בכדור הארץ..." (עמוד 14 משורה 23; עמוד 15, משורה 1).

גם העד **גלעדי** הסביר: "הנצ. שמופיע במפה זה על פי רשת ישראל החדשה, שהנצ. מהשיטור הימי זה על פי שיטת יו טי אם, שהוא בעצם אותו נצ. אך בהמרה, מפה עולמית על פי שיטה זו, ורשת ישראל החדשה על פי שיטה זו, והם עושים חישוב על אותה נקודה. זו אותה נקודה בשיטה שונה" (עמוד 25 שורה 13).

50. **לאור זאת יש לקבוע, כי אין סתירה בין עדויות שני העדים ובין דוחו"ת הפעולה שלהם, אלא העדויות משלימות זו את זו ותומכות זו בזו באופן שלא מותיר ספק אמיתי ביחס למיקום הסירה בתוך השמורה.**

טענה לאי קבילות "רשומה מוסדית":

51. בכל הנוגע לטענה בנוגע למהימנות המדידה שביצע השוטר **עמר** והוכחת מהימנות הרשומה המוסדית, לאחר שבחנתי את הטענה מצאתי כי דינה להידחות.

52. ראשית יובהר, כי לעניין קביעת המיקום של הסירה, די בעדויות הפקחים בצירוף עדות הנאשם ועדויות שותפיו שהובאו לעיל כדי להסיר ספק בנוגע מיקום הסירה. ואולם, דין הטענה להידחות גם לגופה:

53. ב"כ הנאשם מיקד את טענותיו בהלכות הנוגעות לאופן הגשת והוכחת מהימנותה של רשומה מוסדית וטען, כי משלא הוכחו תנאי הקבילות לרשומה מוסדית הקבועים בחוק ובפסיקה, אין לקבל את הרשומה המוסדית כראיה. אלא שבמקרה זה **לא הוגשה ולא נתבקשה הגשתה** של "רשומה מוסדית" כהגדרתה בחוק. אין בפניי כלל "פלט מחשב" שמתבקשת קבלתו כראיה להוכחת אמיתות תוכנו ככזה. עומדת בפניי עדותו של העד לגבי מיקומו ולגבי מעשיו, ולא קבילות הרשומה.

משכך, הדיון המשפטי במסגרת סיכומי הנאשם אינו רלוונטי לענייננו, שכן אין מדובר במקרה זה במצב דברים שבו מתבקשת הוכחת עובדה כאמצעות רשומה מוסדית או פלט מחשב **חלף** עדות (וראו באסמכתאות המובאות במסגרת הסיכומים עצמם, החל מעמוד 8).

54. עוד יצוין, כי בעת שמיעת עדותו של העד לא נשמעה כל התנגדות או הסתייגות בנוגע לקבילות העדות ויותר מכך,

דו"ח הפעולה של העד (נ/1), הכולל את נקודת הציון, הוגש כמוצג מטעם ההגנה ולא כראיה מטעם המאשימה. הדו"ח הוגש מבלי לציין כל הסתייגות לגבי קבילות תוכנו או חלקים מתוכנו. למעשה, עיון בפרוטוקול מלמד, כי בעת הגשת הדו"ח גם לא צוינה מפורשות הסתייגות לגבי תוכנו אף לא נטען כי קיים פער או אי התאמה בין עדות העד ובין האמור בדו"ח הפעולה.

בנוסף לכך, עיון בחקירת העד בבית המשפט מלמדת, כי במסגרת החקירה הראשית לא הועלתה שאלת המדידה ונקודת הציון בים אלא העד העיד על כך, שהגיע אל תחומי השמורה בעקבות קריאת הפקח, וזיהוי שמורת הטבע בתוך הים נעשה באמצעות עמודי הטרנזיטים "[שמורת הטבע] שלנו היא ניצנים והיא מסומנת בשני עמודים, בגזרה צפונית ודרומית, עמודי טלפון שצבועים בירוק ולבן..." (עמוד 10 משורה 7). כל נושא המדידה הועלה במסגרת החקירה הנגדית בלבד, כאשר חקירת העד התמקדה בשאלת ההבדל בנקודות הציון בין דו"ח הפקח לדו"ח העד (עניין שנדון לעיל) ובשאלת ההעברה של נקודות הציון מהמפה האלקטרונית שעל הספינה אל דו"ח הפעולה שהוקלד בהמשך והאפשרות לטעות בהעברה של הרישום ולא במדידה של המפה האלקטרונית (קרי, בשאלת מהימנות העד ולא בשאלת מהימנות המכשיר) - ראו בעמוד 12 ואז גם הוגש דוח הפעולה של העד כראיית הגנה, כאמור, ללא כל הסתייגות.

העד לא נשאל ולו שאלה אחת לגבי הטכנולוגיה של המפה האלקטרונית, אפשרות הטעות של ציון המיקום, או האפשרות שהמפגש עם סירת הדיג לא התרחש בתוך תחומי השמורה.

55. לאור זאת, אין מתעוררת במקרה זה כל שאלה של קבילות ראיה, ולא הוכחו קשיים או אי התאמות שיש בהם לפגום במשקל העדות. משכך, דין הטענות להידחות.

56. לסיכום, יש לקבוע, על סמך עדויות שני הפקחים והשוטר הימי במשולב, בצירוף עדויות שותפיו של הנאשם על הסירה וכן על סמך עדות הנאשם עצמו, כי לא נותר ספק בנוגע למיקום הסירה בתחומי השמורה הימית בשתי הפעמים.

מודעות הנאשם לגבי מיקומו בשטח השמורה הימית

57. כאמור, במסגרת סיכומי הנאשם, ב"כ הנאשם לא הרחיב עוד בנושא זה, שעמד במוקד החקירות הנגדיות ועדות הנאשם וכן נטען בשלב המענה.

58. ולא בכדי: גם לו ניתן היה לקבל את עדות הנאשם, שנתמכה גם בעדויות שותפיו לסירה שהעידו כעדי תביעה במשפט, ולפיה הכניסה לשטח השמורה הימית לא היתה מכוונת, או כי לא ידע שהוא נמצא בשטח השמורה, או אף כי סבר פוזיטיבית שהוא נמצא מחוץ לשטח השמורה, לא היה בכך כדי לסייע לו במקרה זה.

חזקת ידיעת הדין

59. בעניין זה צודקת המאשימה, כי תחום השמורה המוכרז, אשר פורסם כדין ברשומות, הוא חלק מהדין. בעניינים מעין אלה, קיימת חזקת ידיעת הדין, שהנאשם לא הפריך אותה.

בעניין זה קובע סעיף 34 לחוק העונשין:

"לעניין האחריות הפלילית אין נפקא מינה אם האדם דימה שמעשהו אינו אסור, עקב טעות בדבר קיומו של איסור פלילי או בדבר הבנתו של האיסור, זולת אם הטעות היתה בלתי נמנעת באורח סביר".

הנאשם במקרה זה לא הראה, כי הטעות אותה טעה, לשיטתו, היתה בלתי נמנעת באורח סביר ולא הראה כלל, כי הפעיל את האמצעים הסבירים כמצופה מאדם סביר, לא כל שכן משיט מוסמך סביר, על מנת להימנע מהטעות.

60. לא זו בלבד, אלא שהראיות מלמדות, כי **לכל הפחות** הנאשם עצם את עיניו בנוגע למיקום הסירה בתחום השמורה והדברים עולים אף מעדותו שלו. משכך, אני סבורה, כי הנאשם גיבש מחשבה פלילית של ממש בנוגע לכך, כי הוא מצוי בשטח השמורה הימית. ראו למשל בעמוד 49, משורה 4: "**אני יודע שיש שמורה, אני יודע שזה באיזור ניצנים. אבל איפה נקודת ציון, מאיפה. אני גם לא יכול לדעת. אני יודע שיש 300 מטר מהחוף...**"; "**...ידענו שאנו באזור של ניצנים.** אבל איפה הנקודת ציון של העמודים, שמדברים עליהם. אני לא רואה אותם" (עמוד 49, משורה 14); "אני אישית לא יודע איפה העמודים האלה נמצאים. אם אני אכנס לים עכשיו וארצה להיות באזור ולבדוק שאני לא סוטה ימינה או שמאלה, אני אצטרך לחפש ממש את העמודים, לנסוע לאט ולעבור עוד עץ ועוד עץ כדי לגלות אותם" (עמוד 50, משורה 12). כן ראו בהמשך החקירה הנגדית כאשר נשאל מדוע לא ברר מתוקף אחריותו היכן הוא נמצא כשהוא יודע שיש שמורה באזור, הטיל את האחריות לכך על ברק מיימון בצינו שהוא זה שהיה אחראי על הסירה ("סקיפר") (עמוד 50, משורה 22).

61. בהמשך לאמור לעיל (ועוד למעלה מן הצורך), הראיות מלמדות, כי אכן קיים במקום סימון ברור של גבולות השמורה הימית, של עמודי "טרנזיט" הנראים מהים.

ראו לעניין זה עדותו השוטר **עמר** בעמוד 10 משורה 7; ראו עדות העד **גלעדי** בעמוד 17 ובעמוד 24 משורה 5, וכן ראו בעדות העד **שמיר** בעמוד 28 משורה 14: "שמורת הטבע מסומנת גם על החוף וגם בטרנזיטים לתוך הים. זאת אומרת דייג שמגיע מהים רואה מכיוון החוף שני עמודים שברגע שהוא חוצה אותם הוא מבין שהוא נמצא בתוך שמורת הטבע. הדבר היה מקובל לאורך זמן, עשינו הסברות לדייגים בעניין זה ודייגים ותיקים מכירים את זה". כמו כן, בהמשך חקירתו הנגדית הסביר העד כיצד משמשים ה"טרנזיטים" בפועל את השייטים, את החישוב המתמטי שלפיו מחליטים היכן להציב את העמודים, וכן עמד בתוקף על כך, שעל פי נסיונו ומתוקף תפקידו, ניתן לראות את עמודי הטרנזיט מעומק הים, ממרחק של מספר קילומטרים (עמוד 29).

לתיק הוגשו גם צילומים של עמודי ה"טרנזיט" (4/ת). לאור הנראה בצילומים, לא ניתן לקבל את עדות הנאשם, שמדובר בעמודים החבויים בין העצים ואין נראים כלל עצים בגובה העמודים ובסביבתם על פי הצילומים. הנאשם לא העלה טענה כי הצילומים אינם משקפים את המציאות, ולא הציג בעניין זה ראיה חלופית המעוררת ספק באמינות עדותו של העד או באמינות הצילומים.

62. נוכח האמור לעיל יש לקבוע, שקיימות ראיות פוזיטיביות מהימנות לכך, שלנגד עיני הנאשם עמד סימן היכר ברור ומוחשי לכך, שהוא אכן נמצא בתחומי השמורה הימית.

63. מעבר למשמעות המשפטית המשפטית והנורמטיבית המתבקשת נוכח קיומה של חזקת ידיעת הדין, יש מקום להבהיר ולהדגיש את חובתו **המוגברת** של שייט מורשה ודייג מקצועי לפעול במסגרת הדין ובאחריות. הנאשם העיד

על עצמו, כי הוא שייט מוסמך מיומן וותיק ודייג מנוסה. לא ניתן לפטור את הנאשם מחובתו לדעת ולברר באופן אקטיבי כי הוא נמצא במקום מותר (לשיט ולדיג). יש לדחות את עדותו של הנאשם בהקשר זה, שיש בה עמדה עקרונית המסירה אחריות מהשיט המוסמך לפעול באופן אקטיבי לשיט בהתאם להוראות הדין.

64. בעניין זה יש לקבל את עדויות עדי התביעה, המשקפות הן את המצב המשפטי הקיים ואת את הציפייה הנורמטיבית הרצויה:

העד **עמר** העיד: "כל מי שקשור לים צריך לדעת מה התחום שמותר לו. בכל יום. לא חשוב גם באיזה עומק..." (עמוד 13, משורה 9);

העד **גלעדי** השיב, לשאלת ב"כ הנאשם דאז, איך היא יכולה לדעת מעומק הים שהיא נמצאת בשטח השמורה: "את לא יכולה לדעת כי אין לך רישיון משיט ולא עברת הסמכה, אך במהלך הסמכה וקבלת רישיון אחת השאלות שנשאלים אם אתה יודע לזהות גבול שמורת טבע ומה קורה אם אתה מפליג באזור נ.צ. שהוא שמורת טבע, כי מי שמחזיק רישיון שיט צריך לדעת את זה. חוץ מטרנזיטים ושלטים, בחוף הים, מפורסמות גם נקודות ציון והגבולות הימיים של כל שמורת ימים, כל שטח אש, כל חוף רחצה" (עמוד 24, משורה 5).

העד **שמיר** העיד: "חובתו של הדייג לדעת נתונים כמו נתיבי שיט, כניסות לנמלים וחובתו לדעת גם את גבול השמורה" (עמוד 30 שורה 25).

65. נוכח כל האמור לעיל, עצם הכנסת סירת הדיג, ועליה רשת הדיג, לשטח השמורה הימית, מקימה את העבירה של **הכנסת חומר זר** לפי תקנה 4(ב) לתקנות, הקובעות:

"לא יכניס אדם לתחום השמורה ולא יחזיק בו **רשתות**, מלכודות, רעלים, פתיונות, כלי נשק או חמרי נפץ, אשר בעזרתם ניתן להמית בעל חיים או צומח, **לפנוע בהם וללכדם** ולסכן את בריאותם או להגביל את חופש תנועתם, התפתחותם, גידולם או התרבותם" (ההדגשות הוספו).

לאור זאת, אני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו בעבירה זו.

דיג בתחומי השמורה

66. אין עוד בפניי מחלוקת עובדתית, כי מטרת הגעתה של הסירה אל המקום היתה דיג. הנאשם לא כפר בכך שהצילומים שהוגשו מתעדים פעולת דיג. הנאשם לא כפר בכך שעל הסירה נמצאו דגים אותם דגו באותו היום.

בסופו של דבר, במסגרת עדותו, הנאשם גם אישר את התמונות המתעדות אותו מבצע פעולות הקשורות בדיג ובתפעול הרשתות בפועל.

67. המחלוקת שהתגלעה נוגעת נוגעת **למידת** מעורבותו של הנאשם בנעשה ולחלקו במעשים ביחס למעורבים האחרים. מדובר בטענה הנוגעת לשאלת הענישה, ולא לשאלת האחריות, שכן היא רלוונטית לבחינת **מידת האשם**, ומשכך משליכה על קביעת מתחם הענישה. הטענה רלוונטית גם לצורך הכרעה בטענת "אכיפה בררנית" שהועלתה. משכך, יש לקבוע בעניינה ממצאי עובדה בשלב הכרעת הדין.

68. אין מחלוקת, כי הסירה איננה בבעלותו של הנאשם, אלא מדובר בסירה שמיימון היה אחראי עליה ונוהג לעבוד עליה.

המאשימה אף לא חלקה על הטענה, שמשיט הסירה בפועל היה **מיימון** ולא הנאשם, והוא גם הנצפה בצילומים ליד מנוע הסירה. (ראו גם בעדות **גלעדי**: "ברק ישב על המנוע ותפעל את הסירה, והשניים האחרים היו אלה שמשו את הרשת מהמים" עמוד 22, שורה 4).

הנאשם העיד, כי הוא עצמו איננו בקיא בשיטת הדיג ב"הקפות", אינו מיומן בעבודה זו וכי לא באמת היה נחוץ על הסירה. ראו למשל: "זה החלק הקל של הרשת, לא באמת צריך אותי שם, גם 2 אנשים יכולים להרים אותה" (עמוד 51, שורה 11); "צריך גם מיומנות בשביל זה. אני גם לא יודע לעשות את זה, זה דוד עשה" (עמוד 51, שורה 15); "הרשת היא 10 מ' אם מותחים אותה, האורך של הסירה הוא 7 מ'. לוקחים מ' מפה ועוד מ' מפה, דוד לא יעמוד על החרטום. וכשמרימים את הרשת יש עודף ואני סוחב את העודף של הרשת מהאמצע" (עמוד 51 שורה 17).

קשה לקבל טענה זו באופן מלא. הנאשם הפגין ידע במסגרת חקירתו הראשית בנוגע לשיטת ההקפה, אופן ביצועה ומגבלותיה (עמודים 47-48). בנוסף, טענתו לגבי חוסר מיומנותו ומעורבותו הזניחה בעבודה נסתרה בעדותו של **ד"ש**: "ברק [מיימון, ע.ח.] יודע לעשות הקפות, יוסי [הנאשם, ע.ח.] יודע, אני באתי כעזרה וכצוות" (עמוד 45). הנאשם לא הציג לעד שאלות אחרות ולא עימת אותו עם גרסתו.

69. יוזכר, כי **מיימון וד"ש**, שותפיו וחבריו של הנאשם, הובאו להעיד בבית המשפט כעדי תביעה לאחר שבוצע כלפיהם צו הבאה. ניכר היה בעדותם, כי הם חפצים למסור מידע מינימלי ואינם חפצים כלל בהפללת הנאשם. שני העדים העידו, כי ביקשו מהנאשם להצטרף אליהם אל הסירה באותו היום כיוון שהיו זקוקים לבעל רישיון שייט מוסמך על מנת לצאת לים. שניהם העידו, שלהם עצמם לא היה רישיון כזה וללא נוכחות הנאשם היו צריכים לוותר על העבודה באותו היום. שני העדים אישרו, שלולי הצטרף אליהם הנאשם באותו היום כשייט מוסמך, היו מחפשים בעל רישיון אחר. בעניין זה הדגיש העד **מיימון** שלא היה יוצא לים ללא משיט מוסמך, והדבר שקול לנהיגה ללא רישיון (עמוד 38 שורה 14).

המאשימה אף לא חלקה על כך (וראו גם בעדות **גלעדי**), כי הנאשם איננו חלק מצוות העבודה הקבוע של מיימון וד"ש.

הנאשם העיד, שלא ידע שלמיימון אין רישיון שייט, כי הוא זה ששימש כ"סקיפר" באותו היום. לדבריו, הופתע מעובדה זו לראשונה במעמד המשפט. קשה לקבל עדות הנאשם בעניין זה. לנאשם עצמו לא היה הסבר מניח את הדעת מה עשה באותו היום על סירת הדיג. כזכור, הנאשם טען שאינו עוסק בדיג בשיטת הקפה ולא יצא באותו היום לדוג כדיג שווה בין שווים, למטרת פרנסה. טענה זו לא נסתרה ולצורך הדיון יש להניח אותה לזכות הנאשם.

ואולם, הנאשם נמנע מהצגת שאלות בנושא זה לעדים, ובעיקר למיימון ולא הטיח בו את טענתו כי הצטרפותו לשיט באותו היום היתה בלתי נחוצה וחסרת תוחלת. בפרט, הנאשם לא הטיח במיימון את הטענה שמיימון הוא זה שהשיט את הסירה וניווט אותה ובכך הציג מצג שווא שהוא שייט מוסמך. כמו כן לא הטיח בו את הטענה כי מיימון משיט סירות בפועל מזה שנים רבות והציג מצג כללי מטעה לכך שהוא בעל רישיון. הנאשם גם לא הציג למי העדים שאלות בנוגע לסיבה האמיתית, לשיטתו, להצטרפותו לשיט באותו היום. למעשה, לא הוצג לעדים הסבר חלופי לעדותם.

70. בנסיבות האמורות, מתבקשת המסקנה העובדתית, כי לא נסתרה עדויות העדים ולא הוצג הסבר אלטרנטיבי סביר

ומהימן לעדותם. הנאשם ניסה להמעיט מחלקו ומאחריותו לאירוע. הנאשם היה חיוני ונחוץ על הסירה בהיותו בעל הרישיון היחיד וללא נוכחותו, השייט כולו היה בלתי חוקי ואסור, ממש כנהיגה ללא רישיון. הנאשם עצמו ידע על כך, הסכים לכך וזו סיבת הצטרפותו לשייט.

71. פעולת הדיג בתחומי השמורה מהווה עבירה של פגיעה בשמורת טבע, לפי סעיף 30(ד) לחוק ולפי תקנה 2 לתקנות. בנוסף, מעשה הדיג מהווה עבירה על איסור הוצאת בעל חיים מהשמורה, לפי תקנה 6 לתקנות. לפיכך, ומשהוכחו יסודות עבירות אלה אני מרשיעה את הנאשם בביצוען.

אי ציות להוראות

72. בעניין זה טענה המאשימה בסיכומיה, כי יש להרשיע את הנאשם בעבירה של אי ציות להוראות, בשל התעלמותו מקריאות הפקחים שהיו על החוף, מעמודי סימון גבולות השמורה ומשלט המגילה המוצב במקום.

73. העבירה של אי ציות להוראות הרשות הקבועה בתקנה 15 לתקנות קובעת:

"אדם הנמצא בתחום השמורה יציית להוראות פקח ולכל ההוראות הכלולות בהודעות הרשות הבאות להבטיח ביצוע תקנות אלה".

74. בכל הנוגע לטענה בדבר התעלמות מהוראות הפקחים **בפעם הראשונה** נותר במקרה זה ספק סביר, האם הנאשם ידע, כי מדובר בפקחים והאם שמע את תוכן דבריהם. בעניין זה, הנאשם וכן העדים, שותפיו לסירה, העידו, כי ראו שני אנשים המצלמים אותם ושמעו אותם צועקים, אך לא זיהו כי מדובר בפקחים וסברו שמדובר באנשים הנוהגים לתעד את הדייגים ולפרסם את התמונות, וזאת על רקע מאבק ציבורי שהתרחש באותה התקופה בנוגע לפעילות הדייגים.

75. עדותו של הפקח **שמיר** בעניין זה ברורה וחד משמעית ולפיה, הנאשם וחבריו זיהו את הפקח **גלעדי** המוכר להם, אף קראו בשמו בעת שקיללו אותם (עמוד 27 משורה 24, עמוד 29) ואולם אין מחלוקת, כי הדברים אינם מצוינים בדו"ח הפעולה **נ/5** והעד העיד על סמך זכרונו.

76. אלא שהעד **גלעדי** אינו מאשר את הדברים בעדותו, אישר שהיו בשלב הזה ללא מדים או סימן מזהה (עמוד 20 משורה 1) ובהמשך אינו שולל את האפשרות שהנאשם לא זיהה אותו בשלב הזה, למרות היכרותם המוקדמת (עמוד 21, שורה 24).

77. בנסיבות האמורות נותר ספק, האם אכן הנאשם זיהה בשלב זה כי מדובר בפקחים והאם שמע את תוכן הקריאות שהשמיעו לעברם, ובכלל זאת הקריאה להתקרב אל החוף לצורך הזדהות כפקחים.

78. בכל הנוגע לשלט המגילה שהוצב בכניסה לחוף, הוצגו צילומים של שלטי המגילה - האחד בנוגע לשמורת חולות ניצנים והשני בנוגע לשמורת טבע ים אבטח (**ת/4**; לענייננו רלוונטי רק השלט של שמורת הטבע ים אבטח).

ואולם, מדובר בצילום שאינו מאפשר את קריאת המלל ולא אוכל לקבוע על סמך הצילום לבדו כי קיימת בו הוראה האוסרת על דיג במקום או כניסת כלי שייט. לא מצאתי בעדויות הפקחים הסבר או טענה מפורשת בנוגע לתוכן השלט. מכל מקום, אין מחלוקת, כי הסירה נכנסה לתחום השמורה **ממערב** ולא מכיוון החוף.

79. הרשעת הנאשם בעבירה זו מבוססת, איפוא, על התעלמותו מעמודי ה"טרנזיט" המוצבים על החוף ומסמנים לבאים ממערב את גבול השמורה. לעניין זה דנתי לעיל בטענת הנאשם שלא ראה את העמודים ודחיתי אותה תוך קביעה, כי **לכל הפחות** מתקיימת בנושא זה "עצימת עיניים", ולאחר שאימצתי בעניין זה את עדותו המפורשת של העד **שמיר**.

סימון גבולות השמורה באמצעות עמודי ה"טרנזיט" מהווה "הוראה" של הרשות בנוגע לגבול השמורה והם נועדו לסמן לנמצאים בכלי שיט בתוך הים, את איסור הכניסה לשמורה (בנוסף ומעבר לפרסום ברשומות, שדי בו על מנת להקים את חזקת ידיעת הדין בכל הנוגע לעבירות האחרות המיוחסות לנאשם).

80. לאור זאת, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של אי ציות להוראות.

הגנה מן הצדק

81. דין הטענה שקמה לנאשם "הגנה מן הצדק" בשל "אכיפה בררנית" להידחות.

82. כאמור, בעניין זה נטען, כי סגירת התיק בעניינו של **ד"ש** מותירה תחושת חוסר צדק ואי נוחות. עוד נטען, כי על פי הראיות חלקו של הנאשם במעשה העבירה פחות מזה של **ד"ש** ומימון והדבר תומך בקיומה של הגנה.

83. יובהר, כי אין מחלוקת, כי מימון הועמד לדין בגין מעשיו באירוע, ונדון. עוד יובהר, כי הנאשם אינו חולק על ההסבר העובדתי שהוצג על ידי המאשימה הן במהלך המשפט והן במסגרת הסיכומים לגבי נסיבות סגירת התיק בעניינו של **ד"ש**: במקור הוגש כתב אישום במאוחד כנגד מימון ו**ד"ש**. לאחר הגשת כתב האישום התברר, כי **ד"ש** היה קטין בעת האירוע וכי כתב האישום נגדו הוגש ביחד עם מימון, הבגיר, ללא קבלת אישור מוקדם לכך כנדרש בדיון. לאחר שנמצא כי נפל פגם זה בהעמדתו לדין והוא נמחק מכתב האישום, נוצר קושי נוסף בשל תקופת ההתיישנות הקבועה בדיון להעמדה לדין של קטין. בשלב זה החליטה המאשימה, שלא לעמוד על העמדתו לדין של **ד"ש** ולא לפנות ליועץ המשפטי לממשלה בבקשה כי יתיר את העמדתו לדין, חרף תקופת ההתיישנות.

84. הסבר המאשימה סביר ומניח את הדעת. די בו כדי להביא לדחיית טענת האכיפה הבררנית. העמדת הנאשם לדין בנסיבות אלה (בדומה למימון) אינה עומדת בסתירה לעקרונות של צדק ושל הגינות ואין מדובר באפליה כלל. לעניין זה על "קבוצת השווים" לנאשם נמנה דווקא מימון ולא **ד"ש**. מבחינה זו, קבלת הטענה במקרה זה תיצור את אותה תחושת חוסר צדק ואי נוחות דווקא כלפי מימון, שכבר נדון.

85. די בכך כדי להביא לדחיית הטענה, גם מבלי להידרש לשאלת חלקם היחסי של המעורבים בביצוע העבירות. בעניין זה, שבו דנתי לעיל, ניתן לקבל את הטענה, כי חלקו של הנאשם בביצוע העבירה קטן מזה של מימון. אך לא ניתן לקבל את הטענה, כי חלקו קטן מזה של **ד"ש**. משנקבע, כי הנאשם השתתף בפועל בפעולות הדיג; משלא התקבלה טענתו לחוסר מיומנות או הבנה בשיטת הציד בהקפה; ומשהוכח, כי נוכחותו על הסירה היתה חיונית בהיותו השייט המוסמך היחיד על הסירה, לא ניתן לקבוע כי חלקו במעשה העבירה זניח או שולי באופן המצדיק ביטול כתב האישום נגדו. בנסיבות האמורות, שאלת חלקם היחסי של המעורבים במעשה העבירה רלוונטית לעניין העונש וברי, כי לעניין הטיעון לעונש תהיה רלוונטיות לשאלת העונש אשר הוטל על מימון, במכלול השיקולים הנחוצים הכרעה.

86. לאור האמור לעיל, דין הטענה להידחות.

הערה לסיום

87. במהלך המשפט טען הנאשם, והדבר לא נסתר על ידי המאשימה אף נתמך בעדותו של העד **גלעדי** לגבי מעשי הנאשם בעבר לקידום הגנה על ערכי הטבע, סיוע בהצלת חיות בר ימיות ויחס חיובי ליעדי הרשות ולעובדיה. ראו בעדות **גלעדי**: "ייתאמר לזכותו שהוא הרבה פעמים תוך כדי עבודה שלו כדייג הביא לנו בעלי חיים פצועים, צבי ים שמצא בחוף, ציפורים פצועות..." (עמוד 21, שורה 17).

88. ניכר בעדות הנאשם, כי חש נפגע מהעמדתו לדין בפרשה וכן מהיעדר ההוקרה להתנהגותו החיובית בהקשר זה. עוד ניכר הדבר גם בעדותו של **גלעדי**, שחיבתו לנאשם ניכרה בעדותו. עניין זה לא נעלם מעיני בית המשפט והוא נקבע בשלב זה של הכרעת הדין כממצא עובדתי, הרלוונטי בשלב גזירת הדין.

סוף דבר

89. סוף דבר, נוכח כל האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. מובהר, כי בכל הנוגע לעובדות המפורטות בפסקה 3 לכתב האישום, הנאשם מזוכה מחמת הספק.

17 פברואר 2020